

е сичко изгубено. Нощта я свари въ тѣзи вѣжни и тъмни мысли. Малко помалко свѣтлината исчезна и настанъ нощъ.

— О! колко съмъ благодарна че мръкна, защото ми до-тегна да гледамъ тѣзи страшна околчаста стѣна.

Туй като думаше, ѣсна свѣтлина изпълни стаята; о-чытъ на дѣвицата неволно са склопихъ отъ нея.

— Азъ съмъ, небой са! рече единъ пріятелскый гласъ.

Долора отвори очи и видѣ Жозе.

— О! благодаримъ! рече тя като са хвърли на гърдытъ на младия инокъ, благодарѣ та, добрый мѣ Жозе, дѣто доде.

— Не можахъ да додѣ по рано, отговори младыйтъ и-нокъ; бояхъ са да не дамъ подозрѣніе на инквизитора.

— О! извика Долора съ ужасъ, какъ можете да слу-жите на тогози челоуѣка.

— Нужно е! отговори Жозе съ твърдѣ гласъ.

— Да, разумѣвамъ. Фатално нѣкое произшествіе може бы вы свързва о Петра Арбуеза. Безъ една таквази при-чина, ты толкози добѣръ, толкози благороденъ и великодущенъ съгласилъ ли са былъ, како ще бы и за лице, да бж-дешъ съчастникъ на този звѣрь?

— Вѣрвашъ ли туй, не е ли тѣй, Долоро? рече Жозе прискърбно.

— О! да, не са сумнявамъ; тѣй трѣба да е. Трѣба да имашъ причина много важна, и нѣкое ужасно нещастіе трѣ-ба да е предшествовало. Когато мыслѣ, донѣ Жозе, за те-бе, който толкосъ доблестно носишъ тежкия този наложенъ на тебе кръсть, намѣрвамъ мое то положеніе много ничто-жно и бѣдно. Защото, когато ма слѣтиѣтъ страданія, умѣтъ ми ма оставя, и не могъ да търпѣ на затворѣ. Туй може да е едно наказаніе за гордостъта, която ма кара да счи-тамъ себе си заможна да устоимъ на сичко.

— Бѣдно дѣте! рече Жозе, като погледна наоколо за-мысленъ